-En päässyt läpi, huokaisin sekoittaessani hajamielisesti maitokahviani. -No hei, ensi vuonna taas, Ivan sanoi ja hörppäsi kofeiinitonta kahviaan. -Mutta... sä tiedät, että olen perfektionisti, tuhisin kahviini. -Tiedän tiedän, mutta ota nyt vähän iisimmin, tässähän olisi otsa ikirypyillä jos tätä alettaisiin puida joka päivä, Ivan sanoi ja alkoi jo tuskastua. -Et sinä ymmärrä! sanoin niin lujaa, että naapuripöydistä alettiin mulkoilla. En piitannut. -Sanot joka kerta saman jutun, eikä se vittu auta! huusin ja nousin, nappasin laukkuni ja marssin ulos kahvilasta. Ja suoraan bussin alle. Ehdin vain kirkaista, ja lähettää ajatuksen: Rakastan sinua, Ivan, anna anteeksi. . . . Katsoin Rachelin menoa ja mietin, että kyllä hän leppyisi. Niin hän aina. -Oikea tulisielu, hymähdin ja kaavailin jo anteeksipyyntöä. Olkoonkin niin että Rachel oli suuttunut tyhjästä, mutta olin silti itsekin tiennyt sanottavani ärsyttävän häntä lisää, ja kaduin sitä koko ajan enemmän. Jarrujen kirskunta ja korviavihlova kirkaisu sai minut hätkähtämään mietteistäni. Ihmetys, tunnistus ja kauhistus. Se oli Rachel. Ihmiset alkoivat jo kerääntyä onnettomuuspaikalle; en nähnyt kunnolla kahvilan ikkunasta. Sekunnin sadasosassa olin jo juoksemassa kadulle. Puskin tieni ihmisten läpi, kunnes seisoin kamalan näyn edessä. Rachel... Rachel oli suoraansanottuna... tuusannuuskana, pilalla, mennyttä. Sitä näkyä ei voinut kuvailla kuin sanalla kammottava. Kyynelet puskivat tiensä poskilleni. -Ei, ei... EI! Rachel, kulta! Ei! Lankesin polvilleni hänen runnotun ruumiinsa viereen, ja otin hänen kädestään kiinni. Vielä suuttumuksesta lämmin... -Voi, anna anteeksi rakas, ole kiltti... ei... rakastan sua liikaa... ei... Tunneilta kuluneen ajan kuluttua poliisi tai sairaanhoitaja, jompikumpi, otti olkapäästäni kiinni. Se oli viimeinen kerta kun näin hänet. En nyt sanoisi tätä romanttiseksi, mutta en tiennyt minne muuallekkaan olisin pistänyt. Tämä on ensimmäinen novelli jossa käytän kahta kertojaa, toivottavasti tykkäsitte (edes vähän :).